

Trần Minh Quân K31

Thứ năm 23 tháng 6 năm 2016, sau cuộc trưng cầu dân ý, dân chúng nước Anh bỏ phiếu với kết quả 52% **BREXIT** để quyết định rời khỏi cộng đồng Châu Âu. Trước tình thế thay đổi nhanh chóng như vậy, Thủ tướng nước Anh ông David Cameron phải tuân theo tiếng nói và lòng mong muốn của dân chúng, nên đã tuyên bố từ chức ngay sau đó vì ông cảm nhận nỗi thất bại khi không thuyết phục được người dân hãy ở lại cộng tác và chia sẻ tất cả những thành công cũng như thất bại với người dân Âu Châu từ trước đến nay.

Và sau đó không lâu ngày 13 tháng 7 năm 2016 Anh quốc đã có một nữ Thủ Tướng thứ hai: bà **Theresa May** thay thế

cho ông David Cameron điều hành quốc gia trước cơn sóng gió. Nữ Thủ Tướng đầu tiên là bà Margaret Thatche.

David Cameron dọn ra khỏi dinh Thủ Tướng

Sở dĩ phải nói đến việc xa xôi tận bên xứ mù sương Vương quốc Anh vì hậu quả của việc nói trên đã ảnh hưởng đến cổ phần thị trường chứng khoán nước Úc là mất đi 50 tỉ Úc kim ngay ngày hôm sau, cùng sự tụt giá hồi đoái đồng Úc kim đi theo. Có lẽ vì Úc Đại Lợi nằm trong khối Commonwealth Liên hiệp Anh chẳng!

BẦU CỬ ÚC CHÂU 2016

Sau nhiều tuần lễ vận động của các đảng phái và chính trị gia trên toàn quốc. Vào ngày 2 tháng 7 năm 2016 nước Úc tổ chức bầu cử chức vụ Thủ Tướng cứ mỗi 3 năm một lần. Năm nay có lẽ khó đoán trước được đảng nào thắng cử và ai sẽ là tân Thủ tướng Úc Đại Lợi trong nhiệm kỳ 2016 - 2019.

Trong nhiệm kỳ 2013 - 2016 vừa qua số ghế liên đảng Tự do-Quốc gia thắng cử trong Quốc Hội lưỡng viện là 91 ghế, còn đảng Lao Động là 54 và 5 ghế của dân biểu độc lập và đảng Xanh (green party).

Kết quả cuộc bầu cử quốc hội lưỡng viện năm 2016 phải chờ đến hai tuần lễ sau mới có như sau: liên đảng Tự do-Quốc gia đạt được 76 ghế, đảng Lao Động 68 ghế, đảng Xanh 1 ghế và 5 ghế cho các ứng cử viên độc lập.

Theo luật pháp Úc Đại Lợi, điều kiện để được làm thủ tướng thì bất cứ đảng nào cũng cần phải có tối thiểu 76 ghế trong tổng số 150 ghế Quốc Hội lưỡng viện, và đảng trưởng của đảng đó sẽ tuyên thệ và trở thành Thủ Tướng (Prime Minister).

Tuy liên đảng Tự do - Quốc gia (Liberal - National) thắng cử và ông Malcolm Turnbull tiếp tục giữ được chiếc ghế Thủ Tướng nhưng bị mất đi 15 ghế và ông Bill Shorten đảng Lao động (Labour) vẫn tiếp tục là lãnh tụ đối lập (opposition leader) cho dù có thêm 14 ghế tại Quốc hội Lưỡng Viện. Vì thế một số chức vụ bộ trưởng trong chính quyền cũng bị thay đổi theo.

Kết quả cuộc bầu cử năm 2016 không một chính đảng nào muốn như vậy vì cuộc bầu cử năm này đã hồi sinh lại nhân vật Paulin Hanson và đảng One Nation, một đảng trưởng

hung hăng, nông cạn thường gây xáo trộn xã hội chỉ vì những tuyên bố trước đây mang đầy tính kỳ thị thổ dân (indigenous), sau đến di dân châu Á (Asian) và ngày nay lại đến vấn đề kỳ thị di dân Hồi giáo (Muslim). Một Mummy đã đi vào quên lãng 18 năm qua nhưng nay lại xuất hiện trên chính trường nước Úc.

Prime Minister Malcolm Turnbull with his ministry after the swearing in ceremony at Government House in Canberra 19 Jun 2016

Tại sao lại đưa đến tình trạng nói trên, đã có nhiều lý do và có nhiều câu trả lời hàng ngày trên tất cả các phương tiện truyền thông, tùy mỗi cá nhân suy nghiệm và quan sát. Nhưng theo người viết thì kết quả này đã phản ánh sự lo sợ của người dân trước sự thay đổi có khuynh hướng bất an trên thế giới đang xảy ra thường xuyên và họ mong muốn có một cuộc sống bình an như đang có cho bản thân và gia đình.

Phó tổng thống Mỹ quốc Joe Biden đã viếng thăm Úc Đại Lợi trong 4 ngày bắt đầu từ ngày 18 tháng 7 năm 2016. Ông tập trung nhiều đến sự gắn bó liên minh Úc-Mỹ trong quá

khứ, ông phát biểu và nhấn mạnh rằng : "**Úc châu trở thành trung tâm điểm vùng Nam bán cầu trước những tranh chấp trong vùng biển nam hải. Chúng ta không đi đâu cả, đây là điều rất quan trọng bởi vì sự có mặt của chúng ta trong vùng rất cần thiết để duy trì hòa bình một nơi có nền kinh tế phát triển và thịnh vượng. Đây là giải pháp duy nhất để hai quốc gia cùng phát triển và thành công.**"

Đó là vài sinh hoạt tiêu biểu tập trung nhiều sự quan tâm vừa mới xảy ra trên Úc Châu vào sáu tháng đầu năm 2016.

Dù cho tình hình chính trị ở Úc châu trong tương lai thay đổi theo chiều hướng nào đi chăng nữa, có tốt hơn hay không! Hay lại rơi vào những biến động chính trị đen tối. Nhưng đó vẫn là nguyện vọng của người dân Úc trong đó có bản thân tôi và gia đình đã lựa chọn, điều mà tất cả các đảng phái chính trị và chính trị gia phải lắng nghe theo luật pháp dưới chế độ tự do, dân chủ.

Nhìn lại quê hương Việt Nam mà lòng buồn đau như cắt cho thân phận người dân Việt ngày một đang quần quai dưới chế độ phi nhân cộng sản, đang đi gần đến chỗ nô lệ phương bắc ngàn năm nữa và trên đường diệt chủng.

Xã hội Việt Nam ngày nay, từ Nam chí Bắc dưới chế độ độc tài đảng trị **bóc lột** là bệnh truyền nhiễm mang ác tính. Nó phát xuất từ giới lãnh đạo cao cấp trung ương đảng, họ bóc lột giới lãnh đạo thấp hơn và cứ như thế căn bệnh ác tính này sẽ di truyền đến tận mọi tầng lớp trong xã hội và lan đến những thành viên trong gia đình & họ hàng hầu có thể thỏa mãn cho sự đòi hỏi của cấp trên. Nếu không thỏa mãn được đòi hỏi ác nghiệp này thì kết quả sẽ đưa đến tình trạng tính mạng sẽ hiểm nguy không chỉ riêng cho từng cá nhân mà còn

nguy hiểm đến tính mạng của toàn gia đình & họ hàng của họ.

Muốn bóc lột cho được kết quả tốt thì cấp trên phải thật ác độc mới có thể đạt được những điều kiện họ đặt ra. Còn có chút ít lòng nhân từ hoặc yếu lòng non dạ thì sẽ bị đào thải ra khỏi guồng máy độc ác này ngay tức khắc. Trong chế độ cộng sản Việt Nam ngày nay, căn bệnh ác tính di truyền đến tất cả mọi nơi trên toàn quốc thì thử hỏi còn có con người nào thoát khỏi con vi trùng ác tính này không?

Câu trả lời dĩ nhiên là **KHÔNG** và như vậy câu kết luận thật vô cùng tàn nhẫn, tàn tận lương tâm là cả chế độ đều ác độc và sẽ đào tạo các thế hệ sau cũng ác độc như vậy và còn hơn thế nữa vì chúng phải phát huy sáng kiến ra những cách thức bóc lột tinh vi hơn để đạt kết quả tốt hơn.

Ngày nay phải công nhận mà nói công lao lớn nhất là phương tiện tin học toàn cầu đã góp phần vào công việc bạch hóa những lừa dối, xảo trá, ác độc của tất cả chế độ cộng sản trên toàn thế giới nói chung và của chế độ cộng sản Việt Nam nói riêng, đã góp phần dân chủ hóa các quốc gia theo chế độ cộng sản vào hậu bán thế kỷ 20 và thế kỷ 21 này. Vì cái thiên đường xã hội chủ nghĩa chỉ là ảo tưởng, dựa trên lừa dối và bạo ác; hoàn toàn đi ngược với quy luật phát triển của nhân loại.

Tóm lại điều căn bản ở đây là quyền tự quyết về quê hương Việt Nam, phải do dân tộc Việt quyết định như Hội Nghị Diên Hồng năm xưa để sớm thoát khỏi ách đọa đày cộng sản, cùng thảm họa diệt chủng từ Tàu cộng đang gần kề; nhằm đưa dân tộc vươn lên cùng năm châu dưới chính thể Việt Nam Cộng Hòa: Tự do, Dân chủ và Nhân quyền.

Nhân đây, nhìn lại nền giáo dục Miền Nam Việt Nam trước năm 1975 là nền giáo dục dưới chính thể Việt Nam Cộng Hòa là **Nhân bản, Dân tộc, và Khai phóng**. Hiến pháp Việt Nam Cộng Hòa nhấn mạnh quyền tự do giáo dục, được xác định là phát triển toàn diện mỗi cá nhân. Phát triển tinh thần quốc gia ở mỗi học sinh. Phát triển tinh thần dân chủ và tinh thần khoa học. Xin nhấn mạnh đây là nền giáo dục có tính cách cưỡng bức và miễn phí.

Nhờ vào nền giáo dục tốt đẹp nói trên cho nên mái trường thân yêu, thầy cũ, bạn xưa trải suốt quãng đời thơ ấu cho đến thiếu niên, đây ấp những ân tình thầy trò kính mến, tình bạn bè thân thiết, trong sáng và tràn đầy kỷ niệm biết kể sao cho hết!

Những hình ảnh sân trường, cầu thang, góc lớp, bạn bè mày tao, và nào là sự tận tâm giảng dạy của thầy cô trở thành nhiều kỷ niệm yêu dấu in hằn mãi trong tâm tưởng.

Kỷ niệm nào cũng vô cùng đẹp đẽ là hành trang bồi đắp cho tuổi niên thiếu mộng mơ cùng lý tưởng cao đẹp nhằm xây dựng một xã hội nhân bản đầy lý tưởng theo mô hình các quốc gia tây phương tiên tiến về khoa học kỹ thuật nhất là về tin học và kinh tế toàn cầu.

Rồi tiếp theo là những kỷ niệm tuổi thanh niên, nhất là bạn bè trong cùng một quân trường, nơi tập trung những người trai có cùng lý tưởng quốc gia; những chàng trai trong thời ly loạn xếp áo thư sinh đi theo tiếng gọi non sông, những người bạn cùng khóa 31 của một quân trường nổi tiếng Đông Nam Á. Đó là trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam của miền Nam Việt Nam.

Trước khi được tuyển chọn vào trường ai cũng mang trong mình một hoài bão là phải thực hiện lý tưởng và ước mơ nói trên.

**"Tôi không cầu an lạc dễ dàng,
Mà chỉ khát khao mưa cùng nguy hiểm"**

Rồi ngay từ ngày hành xác nhập trường, hai câu nói trên đã được anh em chúng tôi hò hét suốt ngày trong 8 tuần huấn nhục. Sau khi qua mùa Tân Khóa Sinh được mang trên vai chiếc alpha đỏ, thì lý tưởng đó đã tăng lên bội phần vì tình chiến hữu, tình đồng đội và đồng thời mang trên vai ba chữ **"Tổ quốc, Danh dự, Trách nhiệm"** của người quân nhân Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa tràn đầy lý tưởng quê hương dân tộc cao đẹp nhiều hơn trước.

Trong hoàn cảnh quốc phá gia vong, nên thời gian huấn luyện trong quân trường tuy không lâu dài như mong muốn, nhưng **truyền thống cao đẹp của trường Võ Bị cùng tình cảm đàn anh đàn em vẫn còn duy trì cho đến ngày hôm**

nay vô cùng tốt đẹp, cho dù quốc gia Việt Nam Cộng Hòa đã bị phản bội và quân trường xưa trên đồi 1515 nay không còn nữa.

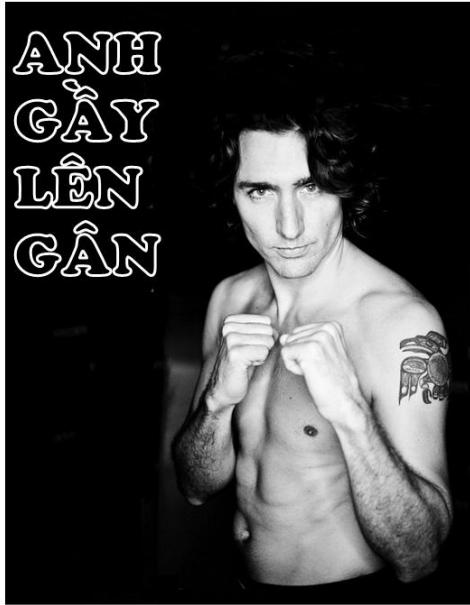
Nói về tình bạn đồng môn ngày nay như thế nào? Tình cảm dành cho nhau, luôn là những người bạn đáng tin cậy nhất không bút mực nào so sánh được cho dù đã hơn 40 năm xa cách, chỉ vì lời thề ngày nào trên Vũ Đình Trường vẫn còn vang vọng mãi. Họ là những người con đất nước tuyệt vời luôn đối xử với nhau đầy tình nghĩa, có trước có sau. Họ là những người trai trong thời ly loạn ngày nào đã từng hưởng thụ nền giáo dục ưu tú của chính thể Việt Nam Cộng Hòa.

Còn các phu nhân của khóa 31 thì sao? Sau ngày quốc hận 30 tháng 4 năm 1975, các chị đến với nhau từ khắp bốn phương trời, trong mọi hoàn cảnh, hạnh phúc lẫn đắng cay và dù chưa một lần gặp gỡ. Nhưng khi gặp nhau ở bất cứ nơi đâu, quốc gia nào, họ cũng dành cho nhau những tình cảm ngọt ngào thân thiết như đã quen nhau từ lâu lắm. Tại sao có được điều này? Tại vì các đồng phu quân của các chị là bạn cùng khóa 31 của trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam, chỉ một điều đơn giản vậy thôi!

Tất cả những tình cảm cao đẹp của những người học sinh, sinh viên thời trước ngày 30 tháng 4 năm 1975 còn có được cho đến ngày hôm nay, mặc dù bị thử thách nhiều với gian nan, khổ nhục dưới chế độ ngu si hóa để trị của cộng sản. Nhưng, những ân tình ấy mãi mãi vẫn không bao giờ phai nhạt với thời gian.

Có được những điều tốt đẹp nói trên chính là nhờ tinh thần tôn sư trọng đạo cùng sự hấp thụ nền giáo dục nhân bản, siêu việt dưới chế độ Việt Nam Cộng Hòa.

Lời Thư Canada

MẠC GIAO

Khi vận động tranh cử vào năm ngoái, đảng Liberal với đảng trưởng Justin Trudeau hứa hẹn sẽ làm ngược mọi chính sách của đảng Conservative đang cầm quyền, kể cả chính sách đối với Trung Đông. Khi đắc cử và lên cầm quyền, Thủ Tướng trẻ tuổi đẹp trai đã giữ lời hứa, tỏ ra rất hòa bình và "dễ thương". Ông cho lệnh rút các phân lực cơ F-18 đang tham gia oanh kích IS về và nhận 25,000 người tỵ nạn Syria trong vòng vài tháng. Có lẽ thấy tân thủ tướng dễ thương như thế nên nhà nước Hồi Giáo IS làm bộ quên Canada, không ra lệnh cho bọn khủng bố bắn giết bừa bãi như ở Pháp, Đức và cả Hoa Kỳ.

Thế nhưng, trong hội nghị thượng đỉnh của khối NATO họp tại Warsaw, Ba Lan, trong tháng 7 vừa qua, Thủ Tướng Trudeau công bố Canada sẽ gửi 500 binh sĩ, 1 chiến hạm và 6 chiến đấu cơ F-18 đến trấn đóng tại Latvia (một nước nhỏ

đã tách ra khỏi Liên bang Xô Viết), với phí tổn 385 triệu Đô la trong 3 năm. Việc chuyển quân này nằm trong kế hoạch của khối NATO nhằm cảnh báo Nga khi nước này, dưới quyền ông Putin, càng ngày càng có thái độ đe dọa các quốc gia trong vùng Baltics. Canada cùng với Hoa Kỳ, Anh và Đức chia nhau đưa quân đến trấn đóng tại 4 nước khác nhau.

Ông thủ tướng "not ready" cũng lấu cá gớm. Đi theo đám đông dọa anh Putin thì không có gì phải sợ. Putin phải làm ra vẻ ta đây để che dấu những bối rối về kinh tế suy thoái, và để dân Nga ham theo đuổi giấc mơ "Đại Nga" mà quên đi những thiếu thốn, bất công. Putin chỉ dám bắt nạt mấy nước nhỏ nằm chung quanh giang sơn của "Putin the Great", không dám đụng đến NATO có Mỹ dẫn đầu. Vì vậy, anh gầy Canada có lên gân làm le với Nga cũng không hề hấn gì. Làm le với tụi rậm râu sâu mắt mới mệt!

Ngoài ra, chắc chàng trẻ tuổi Justin cũng được anh lớn Barack nhắc khéo: "Chú mày rút mấy cái máy bay ra khỏi chiến trường Trung Đông có nhằm nhò gì, nhưng làm yếu tình đoàn kết giữa các đồng minh. Chú mày nên nhớ là cả cái nước Canada đất rộng thứ nhì thế giới mà chỉ có 60, 000 quân, nếu không có Mỹ che chở thì chống sao nổi hai con quái vật Nga, Tàu? Thôi, chú mày có ón mặt trận Iraq, Syria, thì ráng đưa chút quân lính, máy bay, tàu thủy sang góp mặt với anh em ở Đông Âu cho vui. Tụi mình chỉ hù thẳng cha Putin thôi mà. Ráng lên gân nghe em".

Justin Trudeau không cãi được, phải kéo miệng ra cười và nói OK. Về nhà, Justin trấn an các cộng sự viên đang chờ: "Yên chí đi. Tụi mình còn lãi chán. Nguyên cái dù nguyên tử Mỹ che cho mình đã giúp mình đỡ tốn bao nhiêu tỷ Đô la rồi. Vì vậy mình cũng phải cư xử theo kiểu 'hòn đất ném đi hòn chì ném lại' cho nó đẹp một tí chứ".

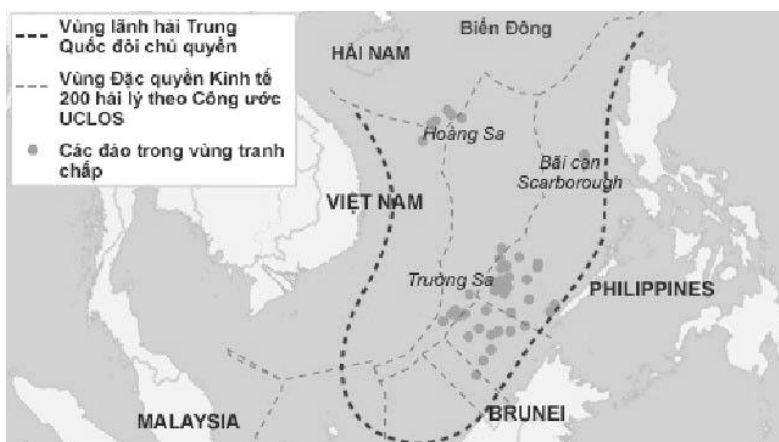
Một em cố vấn vốn bực Mỹ về tội hay ức hiếp đồng minh, giải bày sự ám ức của nàng, nói rằng Mỹ cần Canada hơn Canada cần Mỹ. Nhờ Canada, biên giới phía Bắc của Mỹ có an ninh và không bị nạn di dân lậu tràn ngập như ở biên giới phía Nam. Nếu biên giới với Canada cũng có vấn đề như với biên giới Mexico thì ông Donald Trump đâu có dám dọa xây tường ngăn giữa biên giới. Tường dọc biên giới Mỹ-Canada, nếu xây, sẽ dài hơn Vạn Lý Trường Thành nhiều. Mươi ông Tần Thủy Hoàng cũng không xây nổi. Sức mấy Ông Trump dám dọa chơi. Sợ lỡ trúng cử, người ta bắt làm thật thì sao?

Thêm tí chuyện khác cũng vui vui về Canada. Số là trong thời gian gần đây, nhiều tay đại gia và tổ sư tham những Trung Cộng rủ nhau mua nhà ở hai thành phố lớn của Canada: Toronto và Vancouver, khiến giá nhà ở hai nơi này tăng vọt. Dân Canada kêu trời vì giấc mơ làm chủ một mái ấm trở nên khó thực hiện. Vì muốn mua bằng được, nhiều khách Ba Tàu trả cao hơn giá đòi. Có những trường hợp khách mua nhà đấu giá với nhau. Chỉ người bán nhà và realtor được lợi. Dân địa phương đứng nhìn và tức tới cổ. Bọn tham những và làm ăn bất chính dư tiền, muốn chuyển ra nước ngoài và đầu tư một cách an toàn. Còn gì an toàn hơn đầu tư vào nhà đất ở Canada? Không chỉ mấy anh "con trời", nhiều anh Việt Nam cùng chủng loại ăn bản cũng qua Canada tậu nhà, sửa soạn cho việc rút lui hoặc trốn chạy khi có biến. Thành phố Vancouver cho biết trong thời gian 5 tuần, từ ngày 10 tháng 6 tới 14-7, tại vùng Vancouver có 9,636 căn nhà được bán trong đó có 935 căn được người ngoại quốc mua, tức gần 10%. Giá trung bình một căn nhà đứng riêng (single house) hiện đã vượt quá 1.5 triệu.

Trước sự phàn nàn và đòi hỏi của dân chúng, bà Thủ Hiến Christy Clark đã đưa ra quyết định đánh thuế bằng 15%

giá mua đối với người ngoại quốc mua nhà tại vùng Great Vancouver. Quyết định này sẽ được áp dụng từ 2-8-2016, đồng thời một dự luật được chuyển qua Viện Lập Pháp tỉnh bang British Columbia để hợp pháp hóa. Chưa ai biết biện pháp này có làm giảm bớt tình trạng mấy anh đem tiền dư từ nước ngoài đến mua tranh nhà đất với dân Canada, những người kiếm tiền bằng mồ hôi nước mắt của mình? Toronto đang theo dõi và nghiên cứu việc bắt chước biện pháp này.

VIỆT NAM LÀM GÌ SAU PHÁN QUYẾT CỦA TÒA QUỐC TẾ?

Ngày 12-7-2016, Tòa Trọng Tài Thường Trực (Permanent Court of Arbitration) ở *The Hague* (tiếng Pháp là *La Haye*), Hòa Lan, qua văn bản 497 trang, đã phán quyết sau khi cứu xét vụ kiện của Phi Luật Tân liên quan tới Biển Đông. Những điểm chính của phán quyết được tóm tắt như sau:

1- Bản đồ 9 đoạn (thường gọi là hình lưới bò) của Trung Quốc đòi chủ quyền 80% diện tích Biển Đông là vô giá trị, vì trong lịch sử, các nhà hàng hải Trung Quốc cũng như các nước khác thường xử dụng biển và các đảo ở Biển Đông, và

không có bằng chứng Trung Quốc độc quyền kiểm soát vùng này.

2 - Những thực thể đá chìm hay rạn san hô do Trung Quốc chiếm không thể được coi như những đảo vững chắc, có dân cư ngụ thường xuyên, nên không được hưởng quyền lãnh hải 12 hải lý (19.2 km) và đặc quyền kinh tế 200 hải lý (320 km) tính từ đất liền, theo Công Ước Liên Hiệp Quốc về Luật Biển 1982 (UNCLOS).

3 - Trung Quốc đã vi phạm chủ quyền kinh tế của Phi Luật Tân, xâm nhập và cấm đoán người Phi đánh cá và khai thác tài nguyên thiên nhiên trên các vùng này. Tòa phán quyết rằng người Phi cũng như người Trung Quốc đều có quyền đánh cá trong vùng bãi đá Scarborough như từ trước và không ai bị cấm đoán đến bãi này.

4 - Tòa án còn ghi nhận rằng Trung Quốc đã gây thiệt hại nghiêm trọng cho môi trường của những cồn san hô và vi phạm nghĩa vụ duy trì và bảo vệ hệ sinh thái dễ bị thay đổi và nơi sinh sống của những chủng loại bị đe dọa tiêu diệt (*China had caused severe harm to the coral reef environment and violated its obligation to preserve and protect fragile ecosystems and the habitat of depleted, threatened, or endangered species*). Như vậy là Tòa chống lại việc Trung Quốc biến các bãi đá ngầm và các tụ điểm san hô thành những hòn đảo nhân tạo.

Biển cồn đá ngầm thành bến tàu và sân bay

Tòa Án không phán quyết chủ quyền biển, đảo thuộc về ai, nhưng với những phán quyết trên, Phi Luật Tân được coi như thắng kiện, vì những đòi hỏi chính của họ đã được xác nhận là chính đáng. Hoa Kỳ dĩ nhiên vui lây vì thấy Trung Quốc đã bị hạ một đòn pháp lý nặng ký và sự can thiệp của Hoa Kỳ tại Biển Đông từ nay đã có chính danh. Các quốc gia liên quan gần xa, Việt Nam, Brunei, Mã Lai, Nam Dương, mừng thâm trong bụng.

Rõ ràng kẻ thua là Trung Quốc. Vì cảm thấy không thể thắng, Trung Quốc đã tuyên bố không công nhận và không tuân thủ phán quyết của Tòa Trọng Tài Thường Trực trước khi Tòa công bố quyết định. Tân Hoa Xã còn cho phổ biến một bài nghiên cứu có tựa đề "*Phán Quyết về Biển Hoa Nam thiên vị và sai phạm về luật pháp*" của các nhà nghiên cứu Sudan, châu Phi (!). Thiên vị ở chỗ nào? Sai phạm luật pháp ra sao? Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng. Trung Quốc đã mất chính nghĩa. Trung Quốc đã mất thể diện trước quốc tế, đã tự chứng tỏ tư cách chơi luật rừng, vô luật lệ mà các xã hội văn minh không thể chấp nhận. Trung Quốc dọa sẽ rút khỏi Công Ước về Luật Biển mà họ đã ký để không còn bị ràng buộc. Điều trái khoáy là Trung Quốc đã ký Công Ước này nhưng không tuân thủ những điều khoản của Công Ước, trong khi Hoa Kỳ chưa ký nhưng lại tôn trọng. Thế kẹt khác là ăn nói làm sao với dân Hoa lục về sự thất bại này. Đảng và nhà nước đã quây lên chủ nghĩa dân tộc cực đoan, chích ma túy cuồng nhiệt yêu nước và tham vọng bành trướng lãnh thổ cho dân để dân say sưa trong ảo tưởng, quên đi thân phận tôi đòi và những khốn khổ trong đời sống. Vì vậy nhà cầm quyền không thể hạ giọng khiến dân vỡ mộng, đồng thời cũng phải cố cương để khỏi bị mất mặt với thế giới bên ngoài.

Trung Quốc sẽ coi phán quyết của Tòa Quốc Tế như không có, sẽ vẫn hung hăng trong lời nói, bắt nạt được ai thì bắt nạt, nhưng chắc chắn không dám cấm đoán tàu bè của Mỹ đi qua Biển Đông, qua vùng lưỡi bò, đi sát những đảo nhân tạo của Trung Quốc. Người ta đang chờ xem Trung Quốc có dám đánh đuổi tàu thuyền của Phi Luật Tân khi những tàu này tiến sát vào đảo Scarborough hay không. Nếu Trung Quốc không dám thì coi như cả Phi lẫn Mỹ đều thắng lớn. Mỹ không muốn gì hơn là bảo vệ quyền tự do đi lại của tàu bè Mỹ, cả quân sự lẫn dân sự, trên khắp mọi mặt biển của địa cầu. Trong trường hợp Trung Quốc tiếp tục coi vùng lưỡi bò và những vùng biển đặc quyền tính từ những đảo nhân tạo là lãnh hải của họ, ai đi vào phải xin phép, lại có thể lập vùng nhận diện hàng không (ADIZ), như vậy là họ ngang nhiên coi thường những phán quyết của Tòa Quốc Tế và thách thức mọi quốc gia trên thế giới, Biển Đông sẽ đi vào tình trạng tranh chấp nóng, có thể xảy ra chiến tranh cục bộ.

Thái độ và lập trường của cộng sản VN ra sao? Dĩ nhiên là họ mừng thầm, tự cho mình khôn khéo, "*bát chiến tự nhiên thành*" mà không làm mất lòng Trung Quốc. Tuy nhiên, họ phải tuyệt đối tránh thái độ mừng ra mặt để khỏi bị chê là cư xử kiêu "của người phúc ta", nhất là không làm cho Trung Quốc quê thêm. Sau khi phán quyết được công bố, phát ngôn viên Bộ Ngoại Giao Lê Hải Bình không dám kêu gọi các bên thi hành phán quyết, mà chỉ tuyên bố: " *ủng hộ mạnh mẽ việc giải quyết các tranh chấp ở Biển Đông bằng các biện pháp hòa bình, bao gồm các tiến trình ngoại giao và pháp lý*". Đương sự nói thêm là Việt Nam tiếp tục khẳng định chủ quyền của mình đối với hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa (RFI 12-7).

"Ủng hộ tiến trình pháp lý" sao không đi kiện Trung Quốc như Phi Luật Tân làm? "Khẳng định chủ quyền với

quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa" sao không kiện lên Tòa Án Trọng Tài Thường Trực ở *The Hague* để tòa phân xử xem chủ quyền Hoàng Sa thuộc về ai. Việt Nam rất có nhiều yếu tố thắng kiện giống như Phi Luật Tân. Dù phán quyết của tòa bị Trung Quốc phủ nhận, Việt Nam vẫn dành được chính nghĩa, tranh thủ được chính danh và căn bản pháp lý. Khi Trung Quốc vẫn còn chiếm đóng Hoàng Sa và một số cồn bãi ở Trường Sa, Việt Nam coi như lãnh thổ của mình bị xâm lăng và có quyền lấy lại những gì đã bị chiếm phi pháp khi thời cuộc thế giới thay đổi.

Tại sao cộng sản VN không dám làm như Phi Luật Tân? Có hai lý do:

1/ Chế độ cộng sản VN quá lệ thuộc Trung Quốc cả về chính trị, quân sự lẫn kinh tế. Chỉ cần làm Trung Quốc giận là sẽ lãnh đủ mọi trừng phạt. Đám tay sai Trung Quốc nằm vùng trong đảng và trong guồng máy cầm quyền sẽ gây rối. Trung Quốc sẽ gia tăng những hành động khiêu khích và tấn công trên mặt biển và trên không (đã xảy ra với hai vụ nổ máy bay trong tháng 6 vừa qua), sẽ cấm vận hàng hóa xuất nhập giữa hai nước khiến kinh tế VN tê liệt. Sau phán quyết của Tòa Quốc Tế, Thủ Tướng Nguyễn Xuân Phúc đã được triệu sang Bắc Kinh yết kiến Thủ Tướng Lý Khắc Cường để nghe phủ dụ về thái độ và hành động phải có trong tình thế mới. Dịp này, báo chí tại Hoa lục đang âm lên là Thủ tướng VN ủng hộ lập trường của Bắc Kinh về Biển Đông. Thực hư chưa biết ra sao, nhưng VN đang phải dính chính trời chết. Trung Cộng còn nắm Việt Cộng chặt lăm. Khó lòng mà "thoát Trung" được. Nguyễn Tấn Dũng lỡ huênh hoang đòi kiện Trung Quốc nhưng có dám làm đâu. Hậu quả là mất hết chức quyền.

2/ Phi Luật Tân dám làm vì có chỗ dựa lưng là Hoa Kỳ. Giữa hai nước còn có hiệp ước an ninh hỗ trợ, tức phải

bảo vệ lẫn nhau khi một nước bị tấn công. Mỹ muốn thân thiện hơn, muốn đưa tay cho VN nắm. Việt Nam không dám hoặc không biết nghĩ đến chuyện lớn và xa, chỉ rụt rè nắm vài ngón tay Mỹ để xin viện trợ, mua vũ khí và chờ Mỹ ra đòn với Trung Quốc giùm, để mình khỏi đụng độ trực diện với đàn anh. Bà Bonnie Glaser thuộc Viện Nghiên Cứu Chiến Lược của Mỹ CSIS đã từng phát biểu: *"Tôi không hiểu Việt Nam mong muốn Hoa Kỳ làm gì thêm nữa. Đây là một thí dụ về một số nước muốn Hoa Kỳ chống lại Trung Quốc... Hoa Kỳ được trông đợi phải tham gia, phát một chiếc đũa thần, còn những nước khác chỉ đi nhờ. Điều này hoàn toàn không thực tế. Tôi nghĩ họ cũng phải tham gia cuộc chơi"* (RFA 18-11-15).

Điều cộng sản VN lo ngại hơn cả là khi ngã nhiều (chưa nói ngã hẳn) về phía Mỹ, Mỹ sẽ đòi chấm dứt vi phạm nhân quyền, tôn trọng các quyền tự do căn bản của người dân, nhất là phải dứt khoát "thoát Trung". Không đáp ứng thì Mỹ không thể đối xử hết lòng. Nếu đáp ứng thì đảng sẽ mau tan rã. Cái vòng luẩn quẩn ở chỗ đó. Cộng sản VN không thể tự cỡi trời để làm như Phi Luật Tân.

Hậu quả của chính sách "sợ đủ thứ" này là ráng chịu đòn của Trung Quốc một mình, không ai bên. Trung quốc đe dọa tàu bè của Phi Luật Tân thì hạm đội Mỹ kéo đến án ngữ gần đó để răn đe. Trong khi đó, dù sau phán quyết của tòa, tàu đánh cá VN liên tiếp bị đánh chìm. Có trường hợp hai tàu đánh cá VN bị người Trung quốc bắt buộc đâm vào nhau cho chìm, để mấy anh "Ba Tàu" ngắm chơi khoái chí. Ngày 13-7, thuyền trưởng Huỳnh Văn Khanh đưa được tàu cá về cảng Sa Kỳ, Quảng Ngãi, đã thuật chuyện tàu đánh cá Trung Quốc bắt tàu của ông và tàu của ông Lưu đâm vào nhau để chúng coi chơi. Sau đó tàu ông Lưu bị chúng rượt đuổi đến bị chìm. Tàu ông Khanh đến cứu được cả 5 người gặp nạn. Lực lượng

cảnh sát biển, tàu hải giám, tàu của hải quân VN ở đâu mà để các "tàu lạ" hoành hành như chỗ không người như vậy?

Tàu đánh cá VN bị tàu Trung Quốc uy hiếp

Một hậu quả khác rất có thể xảy ra, là một ngày nào đó, Trung Quốc sẽ bắt chọt chiếm nốt những tiểu đảo ở Trường Sa còn nằm trong tay Việt Nam. Họ có nhân sự và phương tiện dồi dào, có những căn cứ hậu cần và tiếp viện rất gần trên những đảo nhân tạo, nhất là biết không có ai can thiệp để ngăn cản họ. Lúc đó VN có dám chống cự hay lại ra lệnh không nổ súng như đã xảy ra khi quân quân Trung Cộng đánh chiếm các đảo Gạc Ma, Vành Khăn... trước đây? Mất rồi là không lấy lại được nữa. Quốc tế và cả Liên Hiệp Quốc có ra tuyên cáo hay quyết nghị phản đối cũng chỉ là làm lấy lệ và vuốt mặt cho xong.

Với thái độ và lập trường như hiện tại của nhà cầm quyền Hà Nội, tình trạng Biển Đông sẽ không có gì khác đối với Việt Nam, dù sau phán quyết bác bỏ chủ quyền tự nhận của Trung Quốc trên biển này. Kẻ côn đồ chỉ ngăn những ai dám đương đầu và cản trở những tham vọng bất chính của hắn. Việc dàn xếp về Biển Đông sẽ không có mặt Việt Nam.

Trung Quốc đã ngỏ lời mời tân Tổng Thống Phi Rodrigo Duterte đến Bắc Kinh nói chuyện riêng giữa hai nước. Ông Duterte có vẻ muốn đáp ứng lời mời, bắt chấp thỏa thuận ngầm giữa các quốc gia liên hệ là không xé lẻ nói chuyện tay đôi với Trung Quốc. Ông cho biết sẵn sàng chia sẻ nguồn tài nguyên biển với Bắc Kinh và muốn Bắc Kinh đầu tư vào Phi. Nhưng khi Ngoại Trưởng Phi Perfecto Yassay gặp Ngoại Trưởng Trung Quốc Wang Yi tại hội nghị thượng đỉnh Á Âu tại Mông Cổ thì phía Trung Quốc cho biết họ chỉ muốn Phi vứt bỏ Phán quyết của Tòa mới đây và nói chuyện từ Zero với Trung Quốc. Phi đâu có dại dột từ bỏ thắng lợi của mình. Vì thế toan tính nói chuyện tay đôi Trung-Phi kể như chưa thành. Màn mặc cả vẫn còn đang tiếp diễn, với anh hai Hoa Kỳ đứng sau làm "thầy dùi".

Phi Luật Tân không chịu ngừng ở phán quyết. Họ muốn phán quyết phải được thi hành. Theo báo Wall Street Journal phát hành tại New York ngày 19-7-2016, Thẩm Phán Tối Cao Pháp Viện Phi, ông Antonio T. Carpio, cho biết nếu Trung Quốc không thi hành phán quyết của Tòa và có hành động vi phạm chủ quyền của Phi, như cho các công ty tìm kiếm và khai thác dầu khí tại vùng biển của Phi, Phi sẽ kiện các công ty này tại bất cứ thuộc quốc gia nào mà công ty có tài sản, yêu cầu quốc gia đó thu giữ tài sản của công ty để bồi hoàn những thiệt hại do công ty gây ra cho Phi. Điều này phù hợp với Công ước UNCLOS. Phi cũng sẽ kiện Trung Quốc về việc bồi đắp các đảo nhân tạo, hủy hoại môi trường sinh thái. Ngoài ra, Phi cũng sẽ yêu cầu Cơ Quan Đá Biển Quốc Tế (ISA), một tổ chức được thành lập theo quy định của UNCLOS, ngưng cấp giấy phép cho Trung Quốc khai thác đáy biển trong vùng biển quốc tế, bên ngoài quyền tài phán của Bắc Kinh. Thẩm Phán Carpio khẳng định:

"Phán quyết của Tòa Trọng Tài cần được thực thi đầy đủ vì thế giới sẽ không chấp nhận một quốc gia đơn lẻ tuyên bố chủ quyền với gần trọn một vùng biển có nhiều quốc gia khác giáp ranh. Hành vi phạm pháp của Trung Quốc, nếu không được ngăn chặn, sẽ đồng nghĩa với 'cái chết' của Luật Biển Quốc Tế".

Nhìn Phi mà xấu hổ cho Việt Nam. Phi ít dân, ít tài nguyên hơn Việt Nam. Phi ít quân, ít súng, ít máy bay, tàu thủy, tàu ngầm hơn Việt Nam. Vậy mà Phi dám đương đầu với Trung Quốc để bảo vệ chủ quyền. Phi làm được vì Phi không có "Bác" Hồ, không có đảng Cộng sản, không có quan tham đầy dẫy, nhất là có lòng yêu nước, thương dân, không coi ghé ngồi và túi tiền quan trọng hơn tất cả.

Vấn đề Biển Đông sẽ tiếp tục được thảo luận và có thể được chia chác mà không có mặt VN, không có phần cho VN. Việt Nam bị gạt ra ngoài, vì Việt Nam không dám đứng ở trong. Hoa Kỳ đứng nhìn, không can thiệp để cứu VN và không đòi phần giùm VN trong các cuộc mặc cả công khai hay kín đáo. Hoa Kỳ đang ở thế thượng phong. Họ đã thắng về lý và họ biết chắc từ nay Trung Quốc sẽ không dám hành động song tòng như những gì Bắc Kinh nói. Vai trò bá chủ mặt biển toàn cầu của Mỹ được củng cố. Mỹ không còn cần Việt Nam như Hà Nội nghĩ. Việt Nam ngày càng cô đơn và không được hưởng lợi gì sau phán quyết của Tòa Án Trọng Tài Thường Trực. Làm gì bây giờ? Đang tính toán trong lúng túng và sợ sệt. Trong hoàn cảnh này, chỉ còn một việc duy nhất có thể làm. Đó là đánh đập dân để bảo vệ đảng và không làm mất lòng Trung Quốc! Nước mất hay còn không quan trọng bằng "còn đảng còn mình" như Đỗ Mười, nguyên Tổng bí thư đảng Cộng sản Việt Nam, đã từng tuyên bố.

NHỮNG ĐIỀU CHƯA NÓI VỀ TRẬN HẢI CHIẾN HOÀNG SA

Nhân nói về Biển Đông, chúng ta không quên Hoàng Sa đã bị Trung Quốc cưỡng chiếm từ năm 1974 dưới chế độ VNCH. Người chỉ huy trận chiến Hoàng Sa lúc đó là Phó Đề Đốc Hồ Văn Kỳ Thoại, Tư lệnh Vùng 1 Duyên hải. Về liên hệ gia đình, ông Hồ Văn Kỳ Thoại là cháu nội của nhà văn Hồ Biểu Chánh và là con trai của Dân biểu Quốc Hội Đệ Nhất Cộng Hòa Hồ Văn Kỳ Trân.

Ngày 18-6-2016, nhân dịp kỷ niệm Ngày Quân Lực, Hội Ái Hữu Cựu Quân Nhân Quân Lực VNCH tại Calgary tổ chức lễ tưởng niệm và hội luận về Hoàng Sa và Biển Đông. Hội đã mời cựu Phó Đề Đốc Hồ Văn Kỳ Thoại từ Houston, Texas, đến thuyết trình. Kết cuộc trận Hoàng Sa ra sao, ai cũng biết rồi. Dù mất đảo, Hải Quân ta đã chiến đấu anh dũng, bắn chìm một chiến hạm Trung Cộng và gây tử vong cho một phó đề đốc Tàu. Phe ta bị chìm một tàu và 74 chiến sĩ hải quân hy sinh. Điều đáng ghi nhận là những gì Phó Đề Đốc Thoại nói ra lần đầu.

Cựu Phó Đề Đốc Hồ Văn Kỳ Thoại đứng giữa

Theo ông, Mỹ đã không cho VNCH biết những tin tình báo quan trọng về Hoàng Sa. Sau nhiều năm, nhờ tìm hiểu những hồ sơ được giải mật của Mỹ, và cả những tài liệu, hồi ký của Trung Cộng, ông nhận thấy rằng nếu Hoa Kỳ cung cấp đầy đủ tin tức họ biết cho ta, không cố vấn kiểu dọa nạt và nói doãi ra thì ta đã tập tan lực lượng của Trung Cộng ở Hoàng Sa.

Mỹ biết trước Trung Cộng sửa soạn chiếm Hoàng Sa từ tháng 9-1973, tức 4 tháng trước ngày chiến trận xảy ra. Nếu cũng biết, VNCH đã có dư thời giờ bố trí phòng thủ và phối trí lực lượng phản công.

Hải quân tính điều thêm hai chiến hạm ra Hoàng Sa tăng cường, nhưng cố vấn Mỹ khuyên không nên vì phi cơ Mig của Trung Cộng sẽ đánh đắm. Thực tế, Mỹ đã biết Trung Cộng không chủ trương đưa phi cơ Mig lâm trận vì vẫn sợ phi cơ của Đệ Thất Hạm Đội Mỹ can thiệp.

Mỹ còn khuyên tướng Khánh, chỉ huy Không quân vùng 1 chiến thuật không nên cho máy bay F-5 của ta từ Đà Nẵng ra oanh tạc các vị trí trên đảo và tàu của Trung Cộng, với lý do phi cơ F-5 chỉ đủ xăng đi về và 15 phút chiến đấu, không thể đương đầu với Mig của Trung Cộng. Sự thật Mỹ đã biết không có máy bay Mig và cuộc oanh kích chỉ cần diễn ra 5 hay 10 phút đã đủ phá các cứ điểm và đánh chìm hạm đội Trung Cộng, không cần đến 15 phút. Cả trận hải chiến chỉ kéo dài có 30 phút.

Cố vấn Mỹ còn dọa là Trung Cộng sẽ đưa 14 chiến hạm và 3 tàu ngầm đến tham chiến. Tài liệu giải mật cho biết Đặng Tiểu Bình xin Mao Trạch Đông cho 12 tàu, 4 chiến hạm và 3 tàu ngầm đến tăng cường mặt trận Hoàng Sa. Mao không chấp thuận, sợ đi qua eo biển Đài Loan sẽ bị tấn công. Cuối cùng hạm đội thu nhỏ cũng đi. Nhưng tàu chở dầu bị mắc cạn, trong 3 tàu ngầm có 2 chiếc hư máy, tàu ngầm thứ

ba phải chờ dầu đi tiếp tế. Đáng lẽ việc tiếp dầu có thể được thực hiện ở đảo Hải Nam. Như vậy là thiếu chỉ huy phối hợp. Điều này chứng tỏ hải quân Trung Cộng lúc đó không hùng mạnh và tinh nhuệ như người ta tưởng. Nếu Mỹ giúp VNCH một tay thì Hoàng Sa không thể mất.

Đệ Thất Hạm Đội được lệnh không can thiệp dù có mặt không xa Hoàng Sa, không vớt binh sĩ VNCH bị đắm tàu, không đem xia đến luật quốc tế phải cứu người gặp nạn trên biển. Các chiến sĩ gặp nạn của ta được một tàu buôn của Hòa Lan vớt. Tình nghĩa đồng minh tệ đến thế là cùng!

Về phương diện trang bị và vũ khí, cựu Phó Đề Đốc Thoại cho biết tàu của mình lớn hơn nhưng cũ, được sử dụng từ Thế Chiến thứ hai, đi chậm, khó xoay trở, súng cũng lớn, thuận lợi khi bắn từ xa, nhưng không lợi cho việc bắn gần. Trong khi đó tàu của Trung Cộng nhỏ hơn, súng cũng nhỏ hơn, mới hơn và tối tân hơn, thuận tiện khi đánh gần. Ngoài ra, số binh sĩ canh giữ trên đảo của ta quá mỏng. Chỉ có 24 địa phương quân có mặt trên đảo ngày Trung Cộng tấn công. Trước đây, trên các đảo còn có lính thủy quân lục chiến. Nhưng từ khi binh chủng này được tách khỏi Hải Quân thì các đơn vị thủy quân lục chiến được rút về đất liền.

Nghe chuyện cấp chỉ huy trực tiếp trận hải chiến Hoàng Sa, chúng ta thấy buồn. Buồn vì đồng minh ngăn cản chiến thắng của ta, bỏ rơi người bạn chiến đấu từ mấy chục năm, còn dối trá, dấu sự thật, không cứu vớt những bạn chiến binh gặp nạn. Nhưng chúng ta cũng hãnh diện vì VNCH, từ tổng thống đến người binh nhì, đã cương quyết và can trường chiến đấu bảo vệ lãnh thổ, dù biết mình ở thế yếu và đang trong tình cảnh bị phản bội. Những tiết lộ của người trong cuộc Hồ Văn Kỳ Thoại đáng được ghi vào lịch sử để người sau rút ra những bài học.

Khúc

ly

hương

VÕ VĂN LÊ K25

*Em dạo đàn buồn, ta ngó núi
nhớ quê chỉ biết ngóng chân trời !
Em ơi! Thêm một mùa Thu nữa
Ta vẫn ngồi đây đếm lá rơi !*

Em mãi mơ-màng thương gốc Tử()
Trăng thề vườn Thúy biết còn không ?
Chàng Kim đâu phải là Tư-Mã
Khúc phượng-cầu xưa lại nát lòng?!*

*Ta cũng chẳng là chàng Tư-Mã
Và em đâu phải một giai-nhân!
Nhớ quê, trăng lạnh bờ vai nhỏ
lạnh ngón tay, run phím nguyệt-cầm!*

*Biển chết, thuyền neo, người khốn khổ
Quê nhà trắng lạnh đến tang-thương!
Đêm nay Thu úa màu nhưng nhớ,
Nghe tiếng đàn em nổi đoạn-trường!*

*Ở đây không có lầu Ngung-Bích
để thấy trăng gần với núi xa,
đâu chỉ mười lăm năm lưu lạc
Thúy-Kiều chắc hiểu được lòng ta?*

*Đâu chỉ mười lăm năm ngẩn-ngủ
thời-gian dừng bước có bao giờ?
Tóc xanh mới đó đầy sương điểm
bếp lửa đoàn-viên vẫn ước mơ !*

*Lòng ta trăm hướng đời xuôi ngược
Tìm mãi mà không một hướng về !
Đá cũng phải mòn, thương tác dạ !
Cạn nguồn chưa hỏi nước Tào-Khê?!(**)*

*Chưa pha nổi nhớ vào chung rượu
Sao đắng cay thêm mấy dặm trường ?
Trăng xế bên đời ta xế bóng
Đàn khuya em thổi khúc ly-hương !*

Ghi chú:

- (*) *Sân Lai cách mấy nắng mưa
có khi gốc Tử đã vừa người ôm
(Truyện Kiều, Nguyễn Du)*
- (**) *Đá mòn nhưng dạ chẳng mòn
Tào-Khê nước chảy hãy còn trở trở.
(ca dao)*